

MERHAMET

Ezelden kavruk topraklarda
Biter güllerin en karası
Deniz suyuyla mı yıkanır
Yürekteki kurşun yarası

Suskun vicdanlardadır menşei
Kuru ekmek uğruna verilen kavgaların
Kavga ki buralarda yaşamaya benzer
Oysa bir lokma çoktur
Kuş kursaklarına çocukların
Tasalanma hiç
An gelir
İnsan yaşamaktan bezer
Bitirir bütün acıları
Çelik yürekli bir panzer

Varsın göğsü kurusun kadınların
Kadın demişken
Anaların hüznü memeleri
Kadim zamanlardan beri
Süt yerine gözyaşı verir
Haddi merhametsizlikle çizilmiş
Kısır coğrafyalarda
Bebelerin çatlak damaklarına
Bebeler ki ölmek için doğar vakitsiz
Yürüyecek kadar büyüyenler
Kovalamaca oynarken ebelenir
İzli mermilere

Çocukların müzmin çığlıklarından
Utanmaz ve fakat sanatkârane
Ölümsüz fotoğraflar kalır sergilere
Bilmez ki çocuklar
Ölümüne oyun olmaz
Çocuklar çerçevelerde yaşayamaz

Siz de bilmezsiniz
Günahların vebali anaların boynundadır
Doğuramadı henüz hiçbir
Kanı akmayan
Canı çıkmayan bir çocuk

Ve alır boğazımızı günün birinde
Bütün bütün yuttuğumuz her lokma
Ne de çabuk unuttuk oysa
Bölünerek yenirdi ekmek
Yazmasa da kitaplar
Kahkaha çoğaldıkça güzelleşir
Kurşun yarasına iyi gelmese de su
Her derde devadır gözyaşı dökmek
Bazen ağlayarak bozulur bir pusu

Ezelden kavruk topraklarda
Biter güllerin en karası
Deniz suyuyla mı yıkanır
Yürekteki kurşun yarası

Sula büyüt merhamet çiçeğini
Bul kokusunda hayatın gerçeğini
Silmeli gönlünün ışığı
Çaresiz alınlardaki kırışığı
Bir yetim yetmez mi cihana
Çık içindeki mağaradan çık
Ana rahminden çıkarcasına cırlıçıplak
Yesripli bir duayla ört üstünü
İç kana kana iç merhamet sütünü

Dertliler derman bulmalı
Gönüldeki ateşin közünden
Tufan kopmalı bir çocuk yüzünden
Örülmeli her kalbin duvarı hüzünden

Soluk almak için deryalara dalınmaz
Ey âdemoğlu öldürerek insan olunmaz